

Takács E. Ildikó:

KENÉZY -VILLÁ -ban laktam

2020. kora tavasza van. Az I sz. klinika telepen egy árnyas padra ültem le, míg várom a férjem infúziós kezelésének végét. Persze mindegy is, hogy árnyas, mert szürke felhők takarják a napot. A pad a Kenézy-villa előtt van, a nagytekintélyű orvosprofesszor, a Debreceni Egyetem első rektora lakott itt, akinek a nevét viseli a Kenézy Gyula Kórház is. A 2000-es évek elején az emeletes villa néhány helységét orvostörténeti múzeummá alakították át, régi orvosi műszerek és korábbi neves orvosok relikviái találhatóak itt, valamint Professzori Klubba, melynek impozáns termei adnak helyet jeles tudományos, irodalmi és egyéb kulturális rendezvényeknek, amin már meghívottként én is többször részt vettem.

Orvostanhallgató koromban 3 hónapig laktam e neves villában. Abban az időben az emeleti rész a DOTE Könyvtárnak adott helyet, a földszint pedig egy kiváló sebész, Loessl János professzor özvegyének, Flórika néniének, az ősz hajjú, nagyon szép arcú és tartású idős hölgynek a rezidenciája volt, aki albérlők tartásával egészítette ki a nyugdíját.

Itt jön az én történetem! 1968-ban, negyedéves orvostanhallgató koromban egyemet váltottam, SZOTE-ról a DOTE-ra, ami nem volt könnyű abban az időben. Az indok, hogy a vőlegényem, aki gyógyszerészként végzett a szegedi egyetemen és mint biogalos ösztöndíjas kezdte meg a munkáját a gyógyszergyárban, szeretne volna, ha Debrecenben folytatom és fejezem be a tanulmányaimat, ami ésszerű, logikus érvnek is tűnt. Azonban az áthelyezés engedélyezését, többszöri sürgetésre csak későn kaptam kézhez, így kollégiumba nem vettem fel és indult az albérletkeresés édesapámmal, ami nyár végi időpontban nem volt túl biztató, de fárasztónak nagyon fárasztó. Már majdnem feladtuk, de egy ismerős tanácsára, úgy döntöttünk, hogy a Kenézy-villában hirdetett albérletet megnézzük még hazautazásunk előtt, hátha sikerrel járunk, ne kelljen még újabb napot erre szánni, bár figyelmeztettek, hogy gyakran cserélődnek ott az albérlők! Végül lefoglaltuk, 500 Ft/ hó foglalót kellett rögtön fizetni, ami drágának számított, mert Szegeden 200 Ft/hó volt a kollégiumi díj étkezéssel, amit a tanulmányi ösztöndíjamból ki tudtam fizetni.

De így büszkén mondhatom, hogy a Kenézy-villában is laktam! No, de milyen volt ez akkor? Három albérlője volt Flórika néniének, egy tanársegédnő, aki az egyik félszobában lakott (G. Saci ideggyógyász, a mai napig jóban vagyunk), míg a másik albérlő egy szuterénnek számító szobában, én pedig egy olyan helyiséget kaptam, ahova 3 ajtó nyílt, gyakorlatilag előszoba volt egy heverővel, mesterséges világítással. Flórika néni elmondta a házirendet, ha az óráimnak vége van, tanulni az emeleten, a Könyvtárban lehet, nem hozhatok

senkit, sőt tankönyvet sem a szobába, az étkezést lehetőleg menzán oldjam meg. Házvezetőnője volt, aki igyekezett nekem is kedvezni, pl. titokban tanulhattam a szobában, ha demó jött, vagy a vőlegényemet beengedte, ha Flórika néni nem volt otthon. Irénkének hívták, megjegyeztem a nevét, mert a Klinikatelepen később is összefutottunk egy-egy beszélgetésre, ugyanis sokat szorongott szegény Flórika néni szigorú elvárásai miatt. A rend, tisztaság fenntartása azt is jelentette, hogy még a kilincseket is alkoholosan fertőtlenítenie kellett minden nap a főzés és egyéb háztartási munkák mellett, pedig nem volt akkor Covid-19 járvány! Én a zuhanyozást szerettem, itt nem volt erre lehetőség, viszont színültig telt kád várt minden este, 10-kor pedig villanyoltás. Ezek után nem az új évfolyamba, csoportomba való beilleszkedés volt a legfőbb gondom, hanem új albérlet keresése. Sikerült is az Egyetem sugárúton egy olcsóbb, jobb albérlet találnom, ahol egy szobában hárman voltunk ugyan, de főbérlo nélkül, majd rövid ideig a kollégiumba is felvettek a házasságkötésünket megelőzően. Kalandos lakhatási gondjaimat csak tovább nehezítette, hogy a vőlegényemet eközben félévre besorozták katonának és Kecskemétre vezényelték, így csak ritkán találkozhattunk. Írta is édesanyám, hogy megérdemlem ezt a próbatételt, mert könnyelműen hagytam ott a jól induló szegedi egyetemi életemet! De én hittem a szerelem minden nehézséget legyőző erejében!

Azt büszkeségből sem mondhattam a szüleimnek, hogy nekem is sokat jut eszembe a napfényes szegedi diákélet a város szívében, ami a város életével együtt lüktetett, és ott már az évfolyam legjobbjai közé küzdöttem fel magam, sőt a „Jó tanuló, jó sportoló” hallgatói cím elérése is titkos célom volt! Ami még ezeknél is jobban hiányzott, a régi évfolyamtársak, a kollégiumi és a szobatársak baráti közössége, szeretete. Itt a nulláról kezdtem mindent újra, egy idegen városban, ismeretlen emberek között. Valójában ekkor váltam igazán felnőtté, mert a házasság mellett ugyan sikerrel folytattam és fejeztem be az egyetemet, de már nem az egyetemi hallgatók „gondtalan” életét éltem.

A diploma megszerzése után, a villától néhány méterre volt az első munkahelyem, a Gyógyszertani Intézet (ma is az, csak a neve hosszabb) és mint gyakornok, később tanársegéd, majd adjunktusként is sokat jártam a DOTE Könyvtárba, azaz a Kenézy-villába folyóiratokért, valamint a híres Current Contents-t átlapozni, amiről a mai informatikai tudáson felnőtt kutatópalánták talán nem is hallottak! De ez már egy másik történet.

Közben megjött a férjem. Minden rendben, ugye? Bólint és szorosán egymásba karolva sietünk haza.

Hangulat-émlék

Álmom repített
hozzád, hajnal talált rám
- szárnyaszegetten.

Verejték gyöngyöz
bőrödön szeplőket hagy -
tenger sós ízét.

Rebbenő idő
visszafelé kezdett el
szállni - felettünk.

Fekete tusrajz,
életem színezd át rét
virágaival.

Lélekről, életről, időről

A szócsapások
kék monoklik a lelken -
nem gyógyulnak meg.
*

Lélek-Camino
kanyargói - egyenes
út az Istenhez.
*

Élet értékét
megismételhetetlen
valója adja.
*

Tükörkép - mindig
a jelenbe rajzolt múlt,
pillanatémlék.
*

Múlt színes szőttes
álomfüggönyét mossa
szürkére a most.
*